

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Svk/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020200597
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Príbelská
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:1020200597.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa) a členov senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M. a Mgr. Petra Macha, PhD., v právnej veci žalobcu: C.S.M. group s. r. o., so sídlom: Račianska 153, 831 53 Bratislava, IČO: 45 601 208, právne zastúpený: Grand Oak Legal, s. r. o., so sídlom: Konventná 6, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 673 541, proti žalovanej (sťažovateľke): Rada pre mediálne služby, so sídlom: Palisády 36, 811 06 Bratislava, IČO: 30 844 151, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RZŽ/2/2020 zo dňa 25.03.2020, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave, č. k. BA-6S/103/2020-162 zo dňa 05. septembra 2024, takto

rozhodol:

I. Kasačná sťažnosť sa zamietla.

II. Žalobcovi sa priznáva voči žalovanej právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I.

Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Rada pre vysielanie a retransmisiiu (ďalej len „žalovaná“) ako orgán príslušný podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) rozhodnutím č. RZŽ/2/2020 zo dňa 25.03.2020, (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) rozhodla o žiadosti žalobcu zo dňa 18.02.2020 o zmenu licencií tak, že I.) podľa § 51 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. zamietla žiadosť o zmenu licencie č. R/121 na rozhlasové vysielanie, II.) podľa § 28 ods. 8 písm. a) zákona č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní programových služieb a poskytovaní iných obsahových služieb prostredníctvom digitálneho prenosu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 220/2007 Z. z.“) zamietla žiadosť o zmenu licencie č. RD/20 na digitálne rozhlasové vysielanie, pretože zmena by bola v rozpore s § 47 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 308/2000 Z. z.

2. Žalovaná na základe žiadosti žalobcu ako držiteľa licencie rozhodnutím č. ROL/5/2020 zo dňa 08.04.2020 (právoplatné dňa 06.05.2020) podľa § 54 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. odňala žalobcovi ako vysielateľovi licenciu č. R/121 na rozhlasové vysielanie a podľa § 31 ods. 1 písm. a) zákona č. 220/2007 Z. z. mu odňala licenciu č. RD/20 na digitálne rozhlasové vysielanie.

3. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaná poukázala na skutočnosť, že žalobca požiadal o zmenu licencií z dôvodu zmeny názvu programovej služby z Radio Jazz na Rádio Mária, zmeny programovej štruktúry a zmeny programových typov. Žalobca bol držiteľom licencie aj podľa zák. č.

308/2000 Z. z. aj podľa zákona č. 220/2007 Z. z., a teda rozhlasovým vysielateľom s pridelenými 26 frekvenciami na vysielanie, multiregionálnym vysielateľom a držiteľom licencie na digitálne rozhlasové vysielanie. Napadnuté rozhodnutie ďalej odôvodnila tým, že rozhodnutím č. R/121/2012 zo dňa 20.11.2012 bola žalobcovi udelená licencia na vysielanie programovej služby Rocková republika / rocková hudba/, ktorá bola rozhodnutím zo 07.06.2017 zmenená na programovú službu Rádio Aktual /spravodajstvo a publicistika/ a následne rozhodnutím zo dňa 20.06.2018 bola zmenená na programovú službu Rádio Jazz /jazzová hudba/. Zmeny licencií podliehali schváleniu žalovanou, ktorá pri rozhodovaní posudzovala obsah vysielania ako aj náležitosti licencií.

4. V súvislosti s hodnotením žiadosti o zmenu licencií skonštatovala, že žiadosť žalobcu ako taká nemala nedostatky a nová programová služba napĺňala kritériá na postačujúcej úrovni, okrem kritérií zakotvených v § 47 ods. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. pričom rozhodoval na základe správnej úvahy a zohľadňovala všetky okolnosti prípadu.

5. Podľa žalovanej bola zmena licencie naviazaná na udelenie predchádzajúceho súhlasu s prevodom obchodného podielu v spoločnosti žalobcu, a to obchodného podielu zo Stredoeurópskeho mediálneho družstva na Rádio Mária Slovensko, o. z. Na základe tohto prevodu by sa jediným spoločníkom vysielateľa stalo Rádio Mária Slovensko, o. z., ktoré by následne vysielalo podľa zmenenej programovej štruktúry. Keďže žalovaná žiadosť o udelenie predchádzajúceho súhlasu s prevodom zamietla, javilo sa jej ako zbytočné odsúhlasiť zmeny licencie, pretože pre žalobcu nemalo praktický význam udelenie súhlasu s jednou žiadosťou a zamietnutie druhej. Zamietnutie žiadosti žalovaná odôvodnila tiež tým, že frekvencie na vysielanie sú pridelené za účelom vysielania konkrétnej programovej služby a v žiadosti išlo už o tretiu zásadnú zmenu formátu rádia v priebehu trochu rokov. Programová služba Rádio Jazz napĺňa predpoklady podľa § 47 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 308/2000 Z. z. ako navrhovaná programová služba. Pripomenula tiež skutočnosť, že kresťanské rádiá na Slovensku nadobudli vysielacie frekvencie štandardným spôsobom vo výberovom konaní, tieto rádiá sú vo veľkej miere závislé na daroch poslucháčov, a vo výraznej miere investovali do rozvoja vysielacej siete. Rozhlasový vysielací trh nie je výnosný a pokiaľ sú kresťanské rádiá financované z darov poslucháčov, mohlo by dôjsť k zmene prijímateľov darov a k zániku existujúcich kresťanských rádií.

6. K smerniciam, na ktoré žalobca v žiadosti odkazoval (smernica 2002/77/ES o hospodárskej súťaži na trhoch elektronických komunikačných sietí a služieb a smernica 2002/20/ES (ďalej len „smernica 2002/77/ES a „smernica 2002/20/ES“) žalovaná uviedla, že boli transponované do právneho poriadku Slovenskej republiky zákonom č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, ktorý definuje pojmy elektronická komunikačná sieť (§ 2 ods. 1 citovaného zákona) a elektronická komunikačná služba (§ 3 ods. 1 citovaného zákona). Citované smernice sa z tohto dôvodu nevzťahujú na posudzovanú situáciu ani na oblasť vysielania, pretože ide o samostatné inštitúty, na ktoré sa vzťahujú rozličné predpisy.

II.

Konanie pred správnym súdom

7. Žalobca podal proti napadnutému rozhodnutiu správnu žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania jeho zákonnosti a zrušenia z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. c), d), e), f) a písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v účinnom znení (ďalej len „SSP“). Namietal arbitrárnosť a svojvoľnosť rozhodnutia, nedostatok napadnutého rozhodnutia videl najmä v postupe pri aplikácii správnej úvahy, nesprávnom právnom posúdení a nedostatku objektívnych kritérií v rozhodnutí žalovanej. Žalobca tiež namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre absenciu jasného odôvodnenia a kritérií, z ktorých žalovaná vychádzala pri zamietnutí žiadostí a tiež nedostatočné zistenie skutkového stavu.

8. Zákom č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o mediálnych službách“) bol s účinnosťou od 01. augusta 2022 zrušený zákon č. 308/2000 Z. z. a regulátorom v oblasti vysielania a retransmisie sa stala Rada pre mediálne služby ako právny nástupca Rady pre vysielanie a retransmisiu (§ 236 zákona č. 264/2022 Z. z.), z ktorého dôvodu správny súd ďalej konal s Radou pre mediálne služby ako žalovanou v predmetnej veci.

9. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) napadnutým rozsudkom, č. k. BA-6S/103/2020-162 zo dňa 05. septembra 2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), zrušil napadnuté rozhodnutie žalovanej podľa § 191 ods. 1 písm. d) a f) SSP a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

Žalobcovi priznal voči žalovanej právo na úplnú náhradu trov konania. Správny súd v odôvodnení rozsudku dospel k záveru, že žalovaná nedostatočne odôvodnila svoje rozhodnutie a jej závery nekorešponujú so zisteniami obsiahnutými v administratívnom spise, z ktorého dôvodu považoval napadnuté rozhodnutie za predčasne vydané. Žalovanej preto uložil povinnosť v opätovnom rozhodnutí riadne sa vysporiadať s námietkami žalobcu v súlade so záväzným právnym názorom súdu podľa § 191 ods. 6 SSP. Považoval tiež za predčasné zaoberať sa ostatnými žalobnými námietkami.

10. Správny súd mal z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že podkladmi pre vydanie rozhodnutia o žiadosti žalobcu boli: žiadosť žalobcu zo dňa 18.02.2020, navrhnutá programová štruktúra Rádia Mária od 01.04.2020, zápisnica o hlasovaní žalovanej zo dňa 25.03.2020, rozhodnutie žalovanej č. ROL/5/2020 (správne konanie č. 960/SKL/2020) zo dňa 08.04.2020, rozhodnutie žalovanej č. RZŽ/9/2016 (správne konanie č. 1858/SKL/2019) zo dňa 04.12.2019, žiadosť o udelenie predchádzajúceho písomného súhlasu s prevodom obchodného podielu zo dňa 18.02.2020). Správny súd mal ďalej za preukázané, že žalobcovi boli na jeho žiadosť obe licencie odňaté. Keďže pri rozhodovaní vychádzal zo skutočností existujúcich v čase vydania rozhodnutia, na účely súdneho prieskumu považoval túto skutočnosť za bezpredmetnú (§ 135 ods. 1 SSP).

11. Správny súd považoval za dôvodnú žalobnú námietku o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, pretože bolo čiastočne nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Žalovaná nedostatočne zdôvodnila, prečo žalobca nespĺňa predpoklady podľa § 47 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 308/2000 Z. z., pretože v rozhodnutí nekonkretizovala dôvody nespĺňania predpokladov na zachovanie plurality informácií a mediálnych obsahov, čo konkrétne je potrebné za pluralitu informácií a mediálnych obsahov považovať. Žalovaná nezdôvodnila, v čom vzhľadla nevyváženosť programovej skladby navrhovanej žiadateľom o licenciu vo vzťahu k existujúcej ponuke programových služieb. V odôvodnení žalovanej absentovala správna úvaha, pretože pri rozhodnutí o zamietnutí žiadosti s vedomím o neexistencii zákonného nároku na udelenie zmeny licencie (§ 45 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z.), bolo jej povinnosťou rozhodnutie riadne odôvodniť. Žalovaná mala v napadnutom rozhodnutí uviesť, ktoré skutočností a ohľadom akých rádii porovnávala, v čom boli konkrétne rozdiely a k akým záverom zo svojich zistení dospela. Rovnako nezdôvodnila tvrdenú nepriaznivú finančnú situáciu Rádia Mária bez uvedenia zdrojov, z ktorých tieto informácie čerpala. Žalovaná odôvodnenie rozhodnutia opiera o porovnávanie, ale v administratívnom spise sa nenachádzajú listiny ako podklad porovnania, taktiež nedostatočne identifikovala skutočností známe z úradnej činnosti.

12. Správne mu súdu tiež v napadnutom rozhodnutí žalovanej absentovalo odôvodnenie súvislosti žiadosti žalobcu o predchádzajúci súhlas s prevodom obchodného podielu so žiadosťou o zmenu licencií. Pokiaľ malo byť posudzovanie žiadostí nadbytočným, bolo povinnosťou žalovanej riadne tento názor v napadnutom rozhodnutí odôvodniť a uviesť správnu úvahu o súvise prevodu obchodného podielu so zmenami licencií. Žalovaná tiež podľa správneho súdu nezdôvodnila svoje úvahy, vedúce k zamietnutiu žiadostí na tom základe, že žiaden vysielateľ nemení programovú štruktúru tak často, ako žalobca.

13. Na základe uvedeného správny súd dospel k záveru, že skutkový stav vzatý žalovanou za základ napadnutého rozhodnutia nemá oporu v administratívnom spise [§ 191 ods. 1 písm. d) SSP]. V administratívnom spise sa nenachádza žiaden doklad o finančnej situácii Rádia Mária. Žalovaná k námietke o nevypočutí žalobcu uviedla, že vychádzala z jeho vyjadrenia z ústneho pojednávania, týkajúceho sa prvej žiadosti o zmenu licencie z roku 2019, zápisnica z ústneho konania sa však v spise nenachádza.

III.

Kasačná sťažnosť žalovanej, stanovisko žalobcu

14. Žalovaná (ďalej len „sťažovateľka“) podala proti napadnutému rozsudku správneho súdu kasačnú sťažnosť, a to z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, a teda že správny súd v konaní, alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Kasačnému súdu navrhla, aby rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Alternatívne navrhla, aby kasačný súd zmenil rozhodnutie správneho súdu tak, že žalobu zamietne a sťažovateľke neprizná právo na náhradu trov konania a kasačného konania.

15. Sťažovateľka úvodom kasačnej sťažnosti uviedla, že žalobcovi boli na jeho vlastnú žiadosť rozhodnutím č. ROL/5/2020 zo dňa 08. apríla 2020 odňaté licencie na rozhlasové vysielanie a sťažovateľka tak už nemá kompetenciu rozhodovať o jeho právach a povinnostiach. Žalobca už nie je vysielateľom a sťažovateľka nemá reálnu možnosť ako zmenu licencie vykonať, pričom s touto skutočnosťou bol oboznámený aj správny súd. I keď správny súd vychádzal zo skutočností existujúcich v čase vydania rozhodnutia sťažovateľky, následne došlo k zásadnej zmene skutkového stavu a správny súd dostatočne nevysvetlil, v čom považoval túto informáciu za bezpredmetnú.

16. Vo vzťahu k záverom správneho súdu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia uviedla, že v rozhodnutí iba konštatovala finančnú náročnosť rozhlasového vysielania a financovanie kresťanských rádii z darov poslucháčov. Správny súd od sťažovateľky požadoval, aby tieto skutočnosti známe z úradnej činnosti uviedla so špecifikáciou známych skutočností, napriek tomu, že táto požiadavka nevyplýva zo zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní.

17. Sťažovateľka zotrvala na názore, že z preskúmaného rozhodnutia je jednoznačne zrejmé, v čom spočíva prepojenie medzi konaním o predchádzajúcom súhlase s prevodom obchodného podielu a konaním o zmene licencie. Sťažovateľka pritom vychádzala zo skutočností jej známych z úradnej činnosti. Keďže žiadosť žalobcu bola totožná so žiadosťou zamietnutou rozhodnutím č. RZŽ/9/2019, nepovažovala za dôvodné, aby bola súčasťou administratívneho spisu zápisnica z ústneho pojednávania z tohto konania. Odôvodnenie rozhodnutia o žiadosti bolo totiž takmer rovnaké, iba rozšírené o argumenty voči odôvodneniu rozhodnutia Rady č. RZŽ/9/2019.

18. V kasačnej sťažnosti napokon zotrvala na názore, že v súvislosti s aplikáciou smernice č. 2002/77/ES, ktorá nie je uvedená v zozname preberaných aktov EÚ v rámci zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách sa Rada dostatočne vyrovnala a zdôvodnila, prečo sa smernica nevzťahuje na uvedený prípad. V preskúmanom rozhodnutí taktiež dostatočne vysvetlila dôvody, vedúce k zamietnutiu žiadosti žalobcu o zmenu licencií.

19. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol kasačnú sťažnosť z dôvodu absencie zákonných náležitostí podľa § 445 ods. 1 písm. c) SSP odmietnuť. Alternatívne kasačnému súdu navrhol, aby kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

20. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti spochybnil jej riadne podanie prostredníctvom zamestnanca s vysokoškolským právnickým vzdelaním podľa § 449 ods. 2 písm. a) SSP, pretože prílohou sťažnosti bol diplom a poverenie Mgr. B. na podanie kasačnej sťažnosti a zastupovanie v kasačnom konaní, ale sťažnosť bola nepochybne podpísaná PhDr. Martou Danielovou, predsedníčkou žalovaného.

21. Vo vzťahu ku kasačnému dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP žalobca namietal, že sťažovateľka nespochybnuje právne posúdenie veci správnym súdom, ale argumentuje len tvrdeniami, ktoré predstavujú skutkové okolnosti veci a skutočnosti, ktoré neboli v konaní preukázané. V kasačnej sťažnosti v rámci námietky nesprávneho právneho posúdenia absentuje aj obligatórna náležitosť, a to povinnosť podľa § 440 ods. 2 SSP uviesť právne posúdenie, ktoré sťažovateľ považuje za nesprávne a tiež uvedenie toho, v čom spočíva nesprávnosť posúdenia.

22. K sťažnostnej argumentácii, týkajúcej sa odňatia licencií, a teda k skutočnostiam, ktoré nastali po vydaní rozhodnutia žalobca poukázal na ust. § 135 SSP s tým, že pre súd je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia, pričom správny súd sa s touto argumentáciou v napadnutom rozsudku vysporiadal. Ide o skutočnosti, ktoré nemajú pre vec právnu relevanciu a nespádajú pod kasačný dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci.

23. Podľa žalobcu sťažovateľka v kasačnej sťažnosti odkazom na preskúmané rozhodnutie naďalej riadne nevysvetlila, ako súvisel predchádzajúci súhlas s prevodom obchodného podielu so žiadosťami o zmenu licencií, konanie žalovanej tak považoval za rozporné s princípmi „dobrej správy“ formulovanými v Rezolúcii Rady ministrov č. (77) 31 o ochrane jednotlivca v súvislosti s rozhodnutiami správnych orgánov alebo v odporúčaniach Výboru ministrov č. (80) 2 správnej úvahe alebo č. (2007)7 o dobrej správe.

24. Žalobca tiež nesúhlasil so sťažnostnou argumentáciou, týkajúcou sa neaplikácie smernice 2002/77/ES o hospodárskej súťaži na trhoch elektronických komunikačných sietí a služieb smernicou 2002/20/ES, na posudzovaný prípad. V tejto v súvislosti poukázal na čl. 2 ods. 2 smernice 2002/77/ES s tým, že samotná smernica 2002/77/ES prikazuje členským štátom EÚ, aby umožnili nediskriminačný prístup podnikom k poskytovaniu elektronických komunikačných služieb. Podľa rozhodovacej praxe Súdneho dvora EÚ sú okolnosti, za ktorých sa môže uplatniť právo odmietnuť súhlas početné, neurčité a neurčiteľné, a ponechávajú vnútroštátnym orgánom príliš veľký priestor na voľnú úvahu.

IV.

Právne posúdenie veci kasačným súdom

25. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

26. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 SSP kasačný súd skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a včas. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku správneho súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľky nie je dôvodná.

V.

Posúdenie námietok kasačnej sťažnosti

27. Kľúčovou právnou otázkou, ktorou sa kasačný súd zaoberal, bolo posúdenie, či žalobca splnil zákonné podmienky na povolenie zmeny rozhlasovej licencie č. R/121 na rozhlasové vysielanie a č. RD/20 na digitálne rozhlasové vysielanie podľa § 47 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. a zákona č. 200/2007 Z. z. a či žalovaná zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnila svoje zamietajúce rozhodnutie tak, aby súčasne zodpovedalo zisteniam uvedeným v administratívnom spise.

28. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 308/2000 Z. z. (§ 47) prvoradým záujmom regulačného orgánu pri posudzovaní žiadostí by malo byť zabezpečenie fungovania demokratického zriadenia prostredníctvom zabezpečenia plurality v oblasti poskytovania a šírenia informácií. Občania štátu majú právo získavať informácie z vysielania na sebe nezávislých vysielateľov a regulačný orgán v zmysle naplnenia kultúrnej diverzity musí zabezpečiť, aby neboli vysielateľmi vysielané programy podobného až identického obsahu.

29. Splnenie kritérií nevyhnutných k udeleniu licencie uvedených v § 47 <aspi://module='ASPI'&link='308/2000%20Z.z.%252347'&ucin-k-dni='30.12.9999'> v spojení s § 48 <aspi://module='ASPI'&link='308/2000%20Z.z.%252348'&ucin-k-dni='30.12.9999'> zákona č. 308/2000 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='308/2000%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> sa posudzuje kumulatívne, t. j. nesplnenie čo i len jednej z nich vylučuje možnosť pridelenia licencie (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Sžn 70/2003, Sžn 76-97/2003, Sžn 13420/2003).

30. Kasačný súd sa v prvom rade zaoberal kasačnou námietkou, podľa ktorej správny súd v napadnutom rozsudku nedostatočne zohľadnil skutočnosť, že žalobca po vydaní napadnutého rozhodnutia požiadal o odňatie pridelených licencií, ktoré boli odňaté rozhodnutím č. ROL/5/2020 zo dňa 08.04.2020, z ktorého dôvodu už sťažovateľka nemá kompetenciu v danej veci rozhodovať o jeho právach. V prvom rade kasačný súd poukazuje na bod 37 napadnutého rozsudku, v ktorom správny súd skonštatoval, že mal v konaní za preukázané, že na žiadosť žalobcu mu boli obe licencie odňaté, ale nakoľko pri rozhodovaní vychádzal zo skutočností, existujúcich v čase vydania rozhodnutia, považoval pre súdny prieskum informáciu o odňatých licenciách za bezpredmetnú. Z uvedeného konštatovania je zrejmé, že správny súd sa k skutočnosti odňatia licencií v napadnutom rozsudku zaoberal s tým, že správne skonštatoval, že na účely súdneho prieskumu je relevantný stav v čase vydania rozhodnutia sťažovateľky (§ 135 ods. 1 SSP).

31. V nadväznosti na uvedené považuje kasačný súd za podstatné vyjadriť sa k otázke verejného záujmu na súdnom prieskume rozhodnutia sťažovateľky v kasačnom konaní, aj po odňatí licencií. V tejto súvislosti poukazuje na závery rozhodnutia tunajšieho súdu, sp. zn. 5Svk/33/2023 zo dňa 29. októbra 2024, v zmysle ktorého je záujem na súdnom prieskume rozhodnutia, ktoré už zasiahlo do práv a povinností účastníkov konania, aj po zániku účinkov rozhodnutia, ako tomu bolo v prejednávanej veci.

32. Sťažovateľka v ďalšej časti kasačnej argumentácie k námietke absencie dôvodov zachovania plurality informácií a mediálnych obsahov poukázala na skutočnosť, že na strane 5 napadnutého rozhodnutia jednoznačne uviedla, prečo je názoru, že Rádio Jazz lepšie napĺňa kritériá podľa § 47 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 308/2000 Z. z., čo aj zdôvodnila. Zároveň ďalej v rozhodnutí č. RZŽ/2/2020 uviedla, v čom spočíva pluralita informácií a ako sa posudzuje. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že sťažovateľka v kasačnej sťažnosti uplatnila výlučne kasačný dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci správnym súdom podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP v spojení s § 440 ods. 2 SSP, z ktorého dôvodu bola povinná uviesť právne posúdenie veci súdom, ktoré pokladala za nesprávne a uviesť, v čom spočívala nesprávnosť tohto posúdenia. Vymedzenie tohto bodu kasačnej sťažnosti spôsobom, kedy sťažovateľka bez ďalšieho zotrváva na tom, že sporné skutočnosti boli dostatočne uvedené v preskúmanom rozhodnutí, nezodpovedá požiadavke vymedzenia tohto kasačného dôvodu spôsobom požadovaným podľa § 440 ods. 2 SSP. Tento kasačný dôvod taktiež nemožno vymedziť poukázaním na podania sťažovateľky predložené v konaní pred správnym súdom, a teda už vôbec nie stručným odkazom na odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia. Rovnako je tomu v časti sťažnostnej argumentácie, v rámci ktorej sťažovateľka odkazuje na to, že súvis žiadosti žalobcu o predchádzajúci súhlas s prevodom obchodného podielu so žiadosťami o zmenu licencií jednoznačne vyplýva z napadnutého rozhodnutia, pričom sama neuvádza v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia správnym súdom.

33. Kasačnú námietku, v rámci ktorej sťažovateľka tvrdila, že v rozhodnutí na rozdiel od záverov správneho súdu len konštatovala finančnú náročnosť rozhlasového vysielania a poukázala na spôsob financovania kresťanských rádii z darov poslucháčov s tým, že ide o skutočnosti známe jej z úradnej činnosti, považuje kasačný súd za nedôvodnú. V tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že pokiaľ boli úvahy žalovanej o finančnej spôsobilosti ďalšieho kresťanského rádia založené na skutočnostiach známych z jej úradnej činnosti, nezbavilo ju to povinnosti svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, a teda aj presne uviesť, z akých konkrétnych údajov tieto skutočnosti zistila. Sťažovateľka svoje úvahy uvádza bez toho, aby boli podložené akýmikoľvek dokladmi o finančnej situácii Rádia Mária či ďalších kresťanských rádii. Bez opory v zákone spochybňovala schopnosť rádia financovať vysielanie, i keď svoje rozhodnutie o zamietnutí zmeny licencie založila na tom, že podľa § 47 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 308/2000 Z. z. neboli naplnené predpoklady zachovania plurality informácií a mediálnych obsahu a vyváženosti programovej skladby vo vzťahu k existujúcej ponuke programových služieb v dotknutej oblasti. Taktiež podľa názoru kasačného súdu neobstojí ako presvedčivé a riadne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia porovnanie existujúcej ponuky programových služieb vo vzťahu k žalobcom navrhovanej zmene programovej služby, a to bez uvedenia konkrétnych údajov s tým, že ide o skutočnosti sťažovateľke známe z úradnej činnosti.

34. Vo vzťahu k časti kasačnej argumentácie, týkajúcej sa aplikácie smernice č. 2002/77/ES, sťažovateľka uviedla, že s touto sa dostatočne vysporiadala v napadnutom rozhodnutí a v tomto zdôvodnila, prečo sa smernica nevzťahuje na prejednávanú vec. Kasačný súd z prílohy č. 5 k Zoznamu právne záväzných aktov Európskej únie zistil, že smernica č. 2002/77/ES nebola zákonom o elektronických komunikáciách transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky. Správny súd v napadnutom rozsudku sťažovateľke uložil povinnosť v novom rozhodnutí sa vysporiadať sa s argumentom žalobcu ohľadom aplikovania smerníc č. 2002/77/ES a č. 2002/20/ES. Podľa názoru kasačného súdu sa sťažovateľka ani v kasačnej sťažnosti jednoznačne nevysporiadala s otázkou aplikácie týchto smerníc, pretože rovnako ako tomu bolo v predchádzajúcich bodoch, v rámci kasačného dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci správnym súdom nemožno argumentovať poukazom na závery napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy.

35. Záverom kasačný súd uvádza, že námietku žalobcu vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti ohľadom toho, že táto bola spísaná a podaná osobou, ktorá v rozpore s § 449 ods. 1, ods. 2 SSP nedisponuje vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa, a teda podpísaná predsedníčkou sťažovateľky, PhDr. Martou Danielovou považuje za nedôvodnú. V súvislosti s touto poukazuje na skutočnosť, že

prílohou kasačnej sťažnosti bol diplom v odbore práva Mgr. Ing. B. a poverenie sťažovateľky, ktorým tohto zamestnanca poverili na spísanie kasačnej sťažnosti a zastupovanie v kasačnej sťažnosti. Kasačný súd v súvislosti so žalobcom namietanými skutočnosťami poukazuje v prvom rade na závery rozhodnutia veľkého senátu Najvyššieho správneho súdu SR, sp. zn. 1SVs/4/2022 zo dňa 29. septembra 2022, ktorý vyslovil nasledovný názor: „Vychádzajúc z účelu sledovaného ustanovením § 449 ods. 2 písm. a) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S. s. p.“), ktorým je zakotvené povinné právne zastúpenie sťažovateľa v kasačnom konaní, je možné podanie kasačnej sťažnosti sťažovateľa podpísanej osobou oprávnenou konať v jeho mene, a obsahujúcou údaj o konkrétnom zamestnancovi alebo členovi sťažovateľa (napr. meno a priezvisko v kolónke „vybavuje/linka“), ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa a bol písomne poverený na podanie kasačnej sťažnosti a zastupovanie sťažovateľa v kasačnom konaní, procesne vyhodnotiť tak, že sťažovateľ splnil podmienku povinného právneho zastúpenia podľa § 449 ods. 2 písm. a) S. s. p.“ V nadväznosti na konštatované závery veľkého senátu kasačný súd rovnako zistil, že podaná kasačná sťažnosť sťažovateľky bola podpísaná osobou oprávnenou konať v mene sťažovateľky, a to predsedníčkou PhDr. Martou Danielovou, čomu zodpovedajú aj údaje uvedené v overení elektronického podpisu dokumentu. Následne v sprievodnom liste ku kasačnej sťažnosti je v intenciách vyššie uvedeného rozhodnutia v kolónke vybavuje/linka uvedený údaj o zamestnancovi sťažovateľky, Ing. Mgr. B., s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa, ktorý bol v zmysle priloženého poverenia sťažovateľky zo dňa 10. júla 2024 písomne poverený na podanie kasačnej sťažnosti voči napadnutému rozsudku správneho súdu a zastupovanie v kasačnom konaní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je kasačný súd nepochybne názoru, že kasačná sťažnosť sťažovateľky bola spísaná kvalifikovaným zamestnancom, a to v súlade so zákonnou požiadavkou stanovenou v ust. § 449 ods. 2 písm. a) SSP.

36. Za tohto skutkového stavu sa kasačný súd musí stotožniť s argumentáciou správneho súdu, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje dostatočné dôvody, ktoré ju viedli k zamietnutiu žiadosti o zmenu licencií. Sťažovateľka v podstatnej časti kasačnej sťažnosti, týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci, neuviedla argumentáciu spôsobilú spochybníť závery správneho súdu. Vyhodnotenie skutkového stavu sťažovateľkou bolo za týchto okolností nedostačujúce pre riadne posúdenie veci, a teda jej právne závery považuje kasačný súd za predčasné.

VI.

Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

37. Kasačný súd s ohľadom na všetky uvedené skutočnosti nezistil dôvodnosť kasačnej sťažnosti, a preto podľa § 461 SSP rozhodol spôsobom, ktorý je uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

38. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Žalovaná (sťažovateľka) nebola v kasačnom konaní úspešná, preto jej kasačný súd právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal, zatiaľ čo právo na plnú náhradu trov kasačného konania priznal plne úspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov rozhodne správny súd samostatným uznesením.

39. Tento rozsudok prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0 (§ 463 SSP v spojení s ust. § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.